

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Bed Fremsettelsen af nærværende Lovforslag om en Skat paa Indkomst og Formue skal man minde om, at sllige Statter ogsaa tidligere have været anvendte her i Landet, om end kun forbigaaende, mest under ekstraordinære Forhold, og under andre Former end de nu foreslaaede. Allerede i forrige og forforrige Aarhundrede opkrævedes der flere Gange Statter paa Indkomst og Formue, efter deres Ordlydende ret høje og trykkende, men i Virkeligheden kun lidet indbringende, fordi Befolkningen for en stor Del forstod at unddrage sig dem, da der manglede virksomme Kontrolmidler, ligesom hele Tidens Privatøkonomi gjorde den Art Statter lidet praktiske.

I indeværende Aarhundrede paalagdes der en Indkomstskat ved Frd. af 8de Februar 1810. Skatten, der skulde hvile paa Selvangivelser fra Skatteherne, blev dog ikke til at gennemføre, da Landbefolkningen ikke kunde bringes til at opgive sine Indkomster, og Bybefolkningens næringsdrivende angave for labe Indkomster, saa at den mest gik ud over de Borgere, der havde faste og let paavislige Indtægter. Hvorvel Skatten skulde have været opkrævet i otte Aar, ophævedes den alt i 1811 for Indtægt af Bondejord og i 1815 for hele Landet.

Da Staten næste Gang var i Krig, 1848, paalagdes der paa ny en Art Indkomstskat. Loven herom, af 5te Juni 1848, søgte dog ikke direkte til Borgernes Indtægter. I Stedet for stete der en omtrentlig Fordobling af de bestaaende Hartkornskatter, men saaledes, at Skatten, hvor Ejer og Bruger ikke var en og samme Person, fordeltes imellem Parterne. Ligeledes fik Ejeren Ret til at fradrage $\frac{1}{8}$ af Renterne af de i Ejendommen indestaaende Prioriteter, og herved rammedes altsaa Prioritetshaverne (Obligationsejerne). Daaaa Bygningsafgiften fordoblede, og ligeledes her kunde Ejeren

gøre et Fradrag af $\frac{1}{8}$ af Prioritetsrenterne. Da der tillige ved Udbetaling af Renter m. v. af Statsobligationer og andre offentlige Papirer holdtes $\frac{1}{8}$ tilbage til Skatteerlæggelse, var der altsaa, foruden Statter paa faste Ejendomme, tilvejebragt en Skat paa en væsentlig Del af den mobile Formues Udbytte. Til disse Dele af Skatten søjedes en Skat paa Lønninger og Pensioner fra Staten og andre offentlige Institutioner, ved Tilbageholdelse af en Del af Beløbet. Endelig bestattedes den almindelige borgerlige Næring ved en Repartitionsstat paa Kommunerne, der atter søgte Dækning for Skatten hos de næringsdrivende Borgere, paa forskellige af de Maader, hvorved Kommunerens Behov ellers fyldestgjordes. — Denne Skat anvendtes paa ny ved Lovene af 15de Maj 1850 og 27de Januar 1851.

Atter under Krigen 1864 paalagdes der en Indkomstskat (Lov af 21de Marts 1864). Den var en Kombination af en direkte Hartkornskat og en Repartitionsstat paa Kommunerne, og hvilke Kjøbenhavn atter opkrævede sin Part hos Borgerne paa Grundlag af Reglerne for den kjøbenhavnske Indkomstskat (Lov af 19de Februar 1861), medens de øvrige Kommuner lignede Skatten paa Indbyggernes Nettoindkomst, dog saaledes, at man i sine Skatteudgifter kunde fradrage den alt direkte ydede Skat. En ny Indkomstskat paalagdes ved Lov af 25de Juli 1867, hvor Repartitionsprincippet fastholdtes, og Skatten derefter overalt lignedes paa Nettoindkomsten.

Den sidste Indkomstskattelov er af 2den Juli 1870, ved hvilken Lov man gik over fra Repartitionsystemet til Procentsystemet, saaledes at Kommunerne ikke forpligtedes til at yde visse Beløb, men at Udbyttet vilde blive afhængigt af, hvad hver enkelt skatteansat Borger kom til at yde ifølge den Procent, hvormed Nettoindkomsterne bestattedes. Paa Grundlag af denne Lov fastattes ved